

Egy noah-noah N. L. könyvesboltjában, így, éjszaka

*Nagy Lajos a könyvesboltból
keménykalapban, savanyún,
lépcsőjére, nézi, ki lép.
Fölös csengő ajtón riog.*

— *Nagy úr! Csak egy noah-noah!*

*(Kifordul az üres tenyér,
jelezni azt, hogy nincstelen.)*

— *Akkor hát itten mit akar?*

— *Március van, és hull a hó...*

— *Átlátszó még az ablakom.
Bámulok ki, és repülök.
Magától menten zuhanok.*

— *Nem, nem, hisz én is idekint,
fekete fa, a gyökerem
ezer ágbogát kivontam!
Ovatosan a Föld felé
pillantson csak: a koronám!*

— *Fekete lyuk és korona...
Mit hord a talpán maga most:
koronáját, vagy talpa szől?*

— *Szarkazmus-szárnya ép, Nagy úr!*

— *Remélem, az.*

— *S hogy észrevesz,
Magritte forog a sírban most.*

— *Kiről dűnnyög orra alatt?*

— *Magritte festő, a szürreál...
A belga ő, ki álmodott
felhőre hágó disputát.
Persze csekély eltérés van:
keménykalap csak ön fején;
látja, ugye, én mint vagyok.*

— *Látom. Magánál szebb a hó.
S amint már mondtam: fölröpít.*

— *Amint már mondtam: engem is;
fekete fát és gyökerét,
s gyökérszálára, mint a lány
sötét hajába gyöngyöket,
fölfűzve rög s mi benne hál:
virág, féreg, ibolyamag.
Láthatja, Nagy úr, repülünk.*

— *Nem csal? S ha lépcsőm emeli?*

— *De hol találtam volna meg
könyvesboltjának ajtaját,
ha nem repülök magam is?*

- Nevet nem mondtam én, csupán
a noah-noahságot.
- Szigeti szép nők illata;
óceán sutja leheli.
Egy h-t toldottam hozzá én,
az elveszettség sóhaját.
- „Az emberméltóság”, Nagy úr.
Ma már „minden nagyság emlék”.
- „Vendéghaját veszen”, Nagy úr.
Tudja: „csend... és hó... és halál”.
- S lám, izzó kályhacső hevit
zakók alatti szárnyat itt...
- Fénye kitűz az ablakon,
ezért emelt a havazás,
a márciusi hó ide.
- Hát amit a kalapja rejt,
a takargatott glória!
Fényszálának motringjából
horgoltam szárnyam tollait.
- Egy szó sem az.
Se hízélgés. Se kegyelet.
Csupán a kiürült akol,
P jégbordázata, a Föld
kirabolt Krisztus-mellkasa,
a keselyű kitépte szív
helyén az úr, s hogy lent az ég
nagy tüdőkék Gaál Imre-kép:
légszomj-lilán hörögve ráng,
- Igaz. Hogy mondta, kicsoda?
- Úgy hangzik, mint egy törzsi név..
- Hát mi az, ami elveszett?
- Jó, jó, a firhang mögé, látja,
lassan begyültek társaim;
ürült a Föld, de nem üres!
- Esténként hívom kénytelen
a Kenyér- s Halszaporítót:
„Sokasítsd meg vaságyamat,
hajtsa rá álomba fejét,
aki csak átkelt a Folyón.”
- Nincs, ki hűlő tűzhely körül
föltűrt gallérral didereg!
Se Kassák. Se Illyés. Se Füst.
Nyújtóznak lópokróc alatt.
Nyújtózik mind, a többi is.
Valóságos menedékhely
a könyvesbolt, így, éjszaka.
- Lámpásom régen kialudt.
Szemem sötétje sem dereng.
- A hízélgő!

kisistereg a semmibe,
ez vet ide, boltja elé.
S „Jégtörő Mátyás” homloka...

— Két pogány közt, hogy merre van
harmadik út, hazányi kert,
ezt kérdeném, míg a kályhán
langyulna a lábmosáshoz
tenyeremben fölhozott könny.

— Koldus, én, mosnám a Királyt!

— Hátsó? A Feltámadás?! Egy
noah-noah Húsvétja ez.
Itt néz a boltba, itt dadog:
'Attila, hadd mossam lábad;
,,talán csendesen meg is szólalsz".
Szegény Yorick, mit mondasz te?
Versben Bujdosó, csak ints! „Mert
mézes, ami tiltva”... „rémzöld
vadonon át” vinném igéd!
S ki „semmiért egészen” élt;
ki Berda, Sinka volt; s aki
,,poklokra csavart pupillát”
és „levegőtlen présben” állt,
s mint Donatello-alakot
színarany lepedőn, Nagy úr
(pedig ön nyakas puritán),
elnézném csak, miképpen ön,
ahogy agyonverít farkasa
tartja gyöngéd sarjú-fényben
vérbundás szügyén a fejét.'

— Túl sok a kinzókamra-szem
odalent, Nagy úr, s benn máglyatűz.
Hogy egyszerű legyek, mint ön,
emlékezésül, ez a Föld:
két ágyúcső összeragadt,
köpi egymásba szüntelen,
mit beletöm két félteke.
S eves benne a töltelék.

Igy éjszaka, a könyvesbolt
úrállomása hívogat.
Jó, hogy keménykalapja van.
Jó kályhacső-vörös a szárny.

— Hol Valparaiso s Várad
hazámtól kopjahosszra van?!
Hol a rengetegben Abelt
sas veri — s maga félrenéz?!
Szúrják Áron kopjafái?!

— Ó, a könny! Stigmák véreznek,
s maga híg képmutatást hoz?!

— Mi volt ez? Hátsó gondolat?